

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Hrabala a přísedících Jany Kubové a Ing. Víta Hudce v hlavním líčení konaném dne 10. září 2014

t a k t o :

Obžalovaní:

Pavel Kamas,

nar. _____ v _____ ,
jednatel společnosti guidemedia etc, s.r.o.,
bytem _____ ,

Lukáš Novák,

nar. _____ v _____ ,
trvale bytem _____ ,

Stanislav Beer,

nar. _____ v _____ ,
bez pracovního poměru,
bytem _____ ,

a

guidemedia etc.

společnost s ručením omezeným,
se sídlem Brno, Příkop 843/4,
IČ: 29282349,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťují obžaloby** Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 2 Zt 104/2013 ze dne 4. 3. 2014, obžalovaní Pavel Kamas, Lukáš Novák a Stanislav Beer pro zločin založení, podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka dle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 trestního zákoníku a u právnické osoby guidemedia etc. pro přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka dle § 404 trestního zákoníku, přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia dle § 405 trestního zákoníku spočívající v tom, že:

obvinění Pavel Kamas jako jednatel společnosti guidemedia etc, s.r.o., redaktor a překladatel, Lukáš Novák jako spolupracující redaktor a grafik a Stanislav Beer jako autor komentářů v rámci nakladatelství guidemedia etc, s.r.o., se sídlem Brno, Příkop 843/4, IČ: 29282349,

a obviněná společnost guidemedia etc v rámci svého podnikání spočívajícího zejména v činnosti nakladatelství a internetovém prodeji jí vydaných knih,

společně vytvořili, v nákladu 10.000 kusů vydali a od 6.12.2012 na knižním trhu prodávali, knihu "Adolf Hitler Projevy", ISBN 978-80-905310-1-7, obsahující zejména osmnáct projevů Adolfa Hitlera z let 1939 až 1942, obsahující myšlenky a principy nacionálního socialismu, konkrétně pak mimo jiné jeho úvahy a názory ohledně údajného utlačování či masakrování německého obyvatelstva v Československu a Polsku, vyjádření sympatií k fašistickému režimu ve Španělsku a Itálii, kritiku tzv. mezinárodního židovstva a demokratických režimů v zemích tzv. Západu a vyzdvihování úspěchů při budování nacionálního socialismu v Německu,

příčemž tyto projevy byly doprovázeny titulky a komentáři jednoznačně vyznívajícími jako souhlas s obsahem těchto projevů, mající formu jakéhosi vysvětlení správnosti tehdejších názorů Adolfa Hitlera či prokázání pravdivosti jeho tehdejších tvrzení, kdy je tak v rámci zmíněných komentářů například tvrzeno:

že Adolf Hitler vystupoval jako muž, který má český národ v úctě, a Německu nemůže být vytýkáno, pokud se rozpadl státní útvar Československo (viz Odpověď Rooseveltovi, stránka 28 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Návrat Rakouska“, „Návrat Čech a Moravy“ a „Vztah k českému národu“,

že v září roku 1939 začala německá branná moc odstraňovat nesnesitelné poměry na východních hranicích Říše a ve vzduchu ležel pocit hrdosti a zadostiučinění nad tím, čeho bylo za tak krátkou dobu dosaženo na vojenském a politickém poli, že uplatnění rasových principů uzákoněných v Říši a uváděných v účinnost taktéž na území Protektorátu Čechy a Morava přijde konec konců k dobru i českému národu, že Německo ve svém Protektorátu Čechy a Morava nezabezpečilo pouze klid a pořádek, nýbrž především také položilo základ k novému hospodářskému rozkvětu a k dorozumění mezi oběma národy, a že Vůdcovým cílem byl i pokus o vyřešení židovské otázky na území bývalého Polska, nicméně jeho

stěžejním cílem však bylo vytvoření pocitu bezpečnosti na celém kontinentě (viz Mírová výzva Anglii, stránka 142 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Jen žádné civilní oběti“, „Příčiny polské tragédie“, „Proč chtějí demokracie válčit“ či „Válka je nesmyslná“,

že osmý listopad 1932 (*pozn.: tzv. „Pivní puč“*) byl stabilně prezentován jako významný mezník v historii nacionálněsocialistického hnutí, jako obrat k lepšímu, ačkoliv v následujících letech se hnutí muselo vypořádat s mnohými překážkami a dočasnými porážkami (viz Proč Anglie chce válčit a Německo budovat – stránka 188 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „O spravedlivém rozdělení světa“ a „Německý sociální stát je nebezpečný vzor“,

že Vůdce vysvětluje, že jeho cílem nebylo pouze vítězství nacionálně socialistického hnutí, ale toto bylo pouze prostředkem k tomu, aby mohlo být zahájeno osvobození národa, že koncentrační tábor je anglickým vynálezem, který „jsme si jen přečetli v lexikonu a později okopírovali“, ovšem s tím rozdílem, že Anglie poslala do těchto táborů ženy a děti (viz Odpověď na Chamberlainovy plány – stránka 214 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Cílem bylo osvobodit německý národ“ a „Koncentrační tábor je anglický vynález“,

že nacionální socialismus přinesl odpověď na ideologický rozpor mezi měšťáckým třídním státem a státem proletářským, třídním, a poskytl zároveň geniální řešení, které bylo s to tento pro národ škodlivý stav odstranit (viz K 20. výročí založení NSDAP – stránka 238 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Nacionalismus a socialismus se podařilo sjednotit“, „Zajištění životního prostoru ve střední Evropě“ a „Plutokratický teror“,

že Vůdce v roce 1940 optimisticky hleděl do budoucnosti, kdy bude možné budovat úspěšně zemi míru, práce, blahobytu a kultury (viz K dělníkům zbrojovky Borsigwerke – stránka 316 a násl.),

že Německo bylo na počátku roku 1941 příkladným sociálním státem, zatímco v západních demokraciích vládou plutokracie skládající se z několika finančních dynastií (viz Novoroční projev – stránka 354 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Německé mírové nabídky“ a „Nacionálně socialistické organizace se osvědčily“,

že na ukončení války v roce 1939 neměli zájem „židovsko-demokratičtí váleční interese“, a že Vůdce hledí roku 1941 do budoucnosti s vírou ve vítězství, neboť především mravně má Německá říše a její spojenci převahu nad kteroukoliv myslitelnou koalici světa (viz Kdo chtěl válku na Balkáně – stránka 406 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Odmítnutí německých mírových apelů“, „Židovsko-demokratický kapitál potřebuje válku“ a „Nastolení řádu bez sobectví a egoismu“,

že Vůdce boj na východní frontě nechtěl, že jeho program byl ve znamení mírumilovné výstavby a tvůrčí práce, přičemž nacionálně socialistická výstavba země byla teprve na počátku, ale přesto dosáhla úspěchů právě v oblastech, kde demokratický svět při řešení problémů ztroskotal (viz Důvod války s Ruskem – stránka 456 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Mírumilovná výstavba vlasti má prioritu“ a „Nacionálně socialistický stát se otvírá lidem“,

že Adolf Hitler označil za inspirátory nepřátelství vůči Německu konec konců především Židy, a mezi nimi a příslušníky národů, kteří stojí na druhé straně fronty jako nepřátelé Německa, činí zásadní rozdíl (viz Boj evropských národů proti bolševismu – stránka 480 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Rasová otázka je klíčem světových dějin“ a „Židé v evropských národech“,

že zatímco Roosevelt se dostal na scénu jako „protekcni politik“ a odborník na finanční spekulace, Adolf Hitler vzešel jako jednoduchý člověk z národa, a síly, které Roosevelta podporovaly, a z nichž se skládal jeho „poradenský sbor“, sestávaly z příslušníků určitého národa, proti kterým v Německu bojovali jako proti „parazitním zjevům lidstva“, a že Roosevelt povolal ke své podpoře elementy, které mají zájem na rozkladu a nikoli pořádku, čímž Adolf Hitler mínil americké Židy (viz Zúčtování s Rooseveltem – stránka 506 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Německo brání evropské kulturní dědictví“, „Roosevelt a jeho Židé“ a „Boj proti židovsko-kapitalisticko-bolševické koalici“,

že za hybnou silou v mezinárodních vztazích viděl Adolf Hitler mezinárodní Židovstvo a ve své řeči z 30.1.1942 formuluje Vůdce svůj poměr k Židům nekompromisně: „Válka může skončit jenom tím, že buď budou vyhubeny árijské národy, nebo Židovstvo zmizí z Evropy.“ (viz K 9. výročí převzetí moci – stránka 552 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Ctíme přírodní zákony“, „Myšlenka hnutí se osvědčila“ a „Mé velké mírové dílo“,

že Hitler spatřuje hnací sílu protivníků v mezinárodním Židovstvu a slibuje, že nacionální socialisté se postarají o to, aby tato démonická síla byla odhalena v celé své nebezpečnosti, a že Německo je podle Vůdce skutečně jedinou zemí na světě, kde se uskutečňuje sociální stát (viz Osudný boj dvou světů – stránka 596 a násl.), kdy navazující překlad projevu Adolfa Hitlera je opatřen mimo jiné mezititulky „Mezinárodní Žid je hnací silou protivníků“ a „Jen v Německu je sociální stát“,

neboť nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek je trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně podal dne 5.3.2014 obžalobu na Pavla Kamase, Lukáše Nováka a Stanislava Beera pro zločin založení podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku a právnické osoby quidimedia etc, s.r.o. pro přečiny projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku a popírání, zpochybňování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku.

Všichni tři obžalovaní jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení využili svého zákonného práva a ve věci odmítli vypovídat. Ke skutku kladeného právnické osobě za vinu se vyjádřil pouze zástupce právnické osoby quidimedia etc, s.r.o. Tomáš Pecina, který uvedl, že obžaloba v dané věci neměla být podána, neboť neexistuje ohrožení, porušování zájmu společnosti v tom smyslu, aby intervence prostředku trestního práva byla nezbytná. Jednání

kladeného právníkovi osobě za vinu není a nemůže být trestné, když jde o situaci, kde se řeší právní otázka zdali je možné vydat písemné spisy, materiály, které jsou evidentně propagací nacistického hnutí. Dané bylo judikováno v případě známého vydavatele Michala Zídka, který vydal knihu Adolfa Hitlera *Main Kampf*. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v takových situacích nelze vydání knihy jako historického materiálu posuzovat coby trestný čin, a to z více důvodů. Jedním z důvodů je, že podporované hnutí musí být hnutím, které v současné době existuje. Soud prvního stupně by měl judikaturu Nejvyššího soudu respektovat, rozhodnout ve prospěch obžalovaných jak fyzických osob, tak i právníkovi osoby. Co se týká věcné stránky obžaloby, tak kniha je komponovaná ze dvou částí, z textů, které odpovídají autentickým projevům Adolfa Hitlera v překladu do českého jazyka a zhušťujících předmluv, přičemž ty předmluvy se ani v jednom konkrétním případě neodchylují od toho co skutečně Hitler v projevech řekl. Podobně jsou konstruovány i mezi titulky, takže kniha je určitou propagací nacistického hnutí, avšak nevyjadřuje v žádném případě souhlas autora předmluvy, ani právníkovi osoby s obsahem projevů samotných, což je zjevné i z předmluvy knihy. Kniha byla vydána v roce 2012 jako součást uceleného projektu, neboť vydavatelství quidemedia etc, s.r.o. vydává celou řadu titulů, které se zabývají otázkami nacionálního socialismu, otázkami protektorátu, otázkami historických lží, které jsou prezentovány. Společnost quidemedia se těmito otázkami zabývá, její ediční program je v tomto smyslu ucelený.

Z odborného vyjádření znalce z oboru sociální vědy, odvětví politologie **Ph. Dr. Jana B. Uhlíře, Ph.D.** jakož i z jeho výsledku znalce vyplývá, že publikace „Adolf Hitler. Projevy“ přináší osmnáct vybraných projevů Adolfa Hitlera z let 1939 až 1942 uvedených nejen předmluvou hlavního editora Lukáše Beera, ale především statí „Vůdce jako řečník“ berlinského župního vedoucího nacionálně socialistické německé dělnické strany (NSDAP) a říšského ministra národní osvěty a propagandy Josepha Goebbelse a obsahuje rovněž doslov opět z pera Lukáše Beera, slovníček pojmů a seznam literatury. Samotným Hitlerovým projevům je v souhrnu věnováno téměř 600 stran. Zatímco předmluva ke knize jako souhlas s názory Adolfa Hitlera celkově nevyznívá, jinak je tomu již v komentářích ve formě úvodníků k jednotlivým projevům, jejich dlouhé pasáže jsou převzaty přímo z projevů samotných. Běžný čtenář zde v žádném případě není schopen rozlišit, kde se jedná o přímou řeč a kde nikoliv, neboť editor necituje. K názorům prezentovaným Adolfem Hitlerem na řečnických tribunách se ovšem nevymezuje jakkoli negativně, ale pouze je doplňuje. Právě tyto pasáže je možno interpretovat jako souhlas s jejich obsahem. Ačkoliv úvodník jednotlivých projevů možno označit za nezpochybnitelně tendenční s řadou antisemických narážek a narážek na nespravedlnost takzvaného Versailleského systému odpovídajícím přesně intencím nacionálně socialistické ideologie, žádný z nich explicitně nepopírá nacistické zločiny proti lidskosti. V pronacistickém duchu se nesou i uměle vytvořené mezititulky vložené do samotných projevů. Publikace nepředstavuje nic jiného než svévolně upravenou směs opisů a prepisů Hitlerových projevů s uměle vytvořenými a záměrně tendenčními mezititulky a uvozujícími komentáři. Z celkového pojetí publikace jednoznačně vyplývá, že editor ani vydavatel neuvažovali o tom, že by kniha měla být podrobena kritickému hodnocení profesionálního historika. Editor i vydavatel tak stojí za vznikem naprosto nedůvěryhodného a vědecky nekontrolovatelného textu prezentovaného jako vrchol objektivní a na webových stránkách nakladatelství dokonce jako knižní událost roku. Je třeba upozornit i na další evidentní skutečnost: je o grafické zpracování desek publikace, včetně záložek, jež jednoznačně a nezpochybnitelně vycházejí z barev vlajky NSDAP, která se dne 15.9.1935 stala oficiální vlajkou nacistického Německa, jako vlajka říšská, národní a současně obchodní. Barvy červená, černá a bílá jsou zde záměrně využity s tímto odkazem. Publikace „Adolf Hitler. Projevy“ jednoznačně a vědomě způsobem úmyslně manipulativním a téměř na každé straně propaguje nacistickou ideologii prostřednictvím tištěných projevů dvou posledních říšských

kancléřů nacistického Německa a vrcholných představitelů NSDAP – Adolfa Hitlera a Josepha Goebbelse. Dané přesně zapadá do stylu jímž neonacistická scéna posledních let podsouvá – v rámci svého revizionistického pojetí – tuto ideologii širším vrstvám obyvatelstva, ať již v podobě elektronické či tištěné. Ve dvou případech jsou texty prezentovány jako „studijní materiál“, který uvádí na pravou míru stávající záměrně zkreslované interpretace.

U hlavního líčení znalec zopakoval závěr týkající se předmluvy knihy, která dle něj neobsahuje nic, co by zásadním způsobem propagovalo nacionálně socialistické hnutí. Samotné předmluvy tvoří výňatky z následného nebo následujících projevů, ať již citáty či spíše bez citátu a pro běžného člověka je to velmi těžké rozlišit s tím, že autor předmluv v tomto ohledu záměrně cituje. Úvahy jsou koncipovány tak, aby vyznívaly z pohledu znalce jako souhlas s myšlenkami nacionálního socialismu za podpory výňatku z projevů Adolfa Hitlera. Nelze vždy jednoznačně konstatovat co je převzato z projevu a co je autorské, dalo by se to velice pečlivě srovnat, znalec upozorňoval, že nedošlo ke komparaci původních textů a v tomto směru nelze jednoznačně uvést do jaké míry jsou projevy pravé, jak dobře jsou přeložené a odkud jsou přeložené. Není zde citováno, není možno se vědecky v tomto ohledu srovnat. Vydáním knihy bude nutně potěšena česká krajně pravicová scéna, když ta je poměrně nepočtená a roztržitá. Vzhledem k tomu, že nacionální socialismus je v knize líčen poměrně v pozitivním světle, jako „ směr přinášející klid a pořádek do rozhádané střední Evropy“, tak v tomto směru nahrává pravicové scéně. Pokud se například v knize hovoří „ o odstranění nesnesitelných poměrů na východní hranici říše“ tak to znamená eufemismus pro útok na Polsko, které lze z dnešního pohledu chápat jako zločiny proti lidskosti či genocidium. V dnešní době je největší neonacistická strana nebo hnutí Dělnická strana sociální spravedlnosti i nové hnutí, které se jmenuje Wotant Jugend, jež bezprostředně navazuje na hnutí Hitlerovi mládeže, takže může pokračovat i v dalších jednotlivých názvech pravicové scény. Znalec dále vypověděl, že v případě vydání *Mein Kampf*, nezavdává jakoukoli pochybnost, kdo je autorem textu, zatímco co u Hitlerových Projevů v rámci předmluv není jednoznačně dáno, nedá se určit kdo je, kdo není a v tomto směru nikdo nekladl zásadní dotaz ohledně autorství projevů, tj. možného odlišení práce obžalovaného Beera a projevů jako takových. Není možné odlišit, kde obžalovaný Beer cituje, nebo necituje, „rozhodně to není na 100% text Adolfa Hitlera ani 100% textu obžalovaného Beera, je to prostě směs“.

Ze samotného obsahu knihy vyplývá, že tu vydalo nakladatelství quidimedia etc, s.r.o. v Brně v roce 2012. Jako spolupracující redaktor a grafik, autor předmluvy k projevům je zde uveden obžalovaný Stanislav Beer, redakční spolupráce, grafická úprava a vazba obžalovaný Lukáš Novák, redakce a překlad Pavel Kamas. Samotná kniha má 655 stránek, obsahuje 18 projevů Adolfa Hitlera z let 1939-1942. Kniha začíná předmluvou, která kromě jiného obsahuje vysvětlení a důvody vzniku této publikace, přičemž součástí předmluvy je i vyjádření postoje k samotným projevům Adolfa Hitlera, jež jsou v knize obsaženy. Výslovně je zmíněno „ že není úkolem této knihy analyzovat, přezkoumávat dobové Hitlerovy projevy, nebo s nimi dokonce věcně či názorově jakkoli polemizovat“, „ stejně tak vydavatelé knihy záměrně upustili od jakýchkoliv pokusů hodnotit předkládané projevy jak z hlediska správnosti či nesprávnosti řečníkem uváděných názorů a tvrzení, tak z hlediska momentální řečníkovi motivace či taktiky, jediným za to naprosto závazným nárokem autorů knihy bylo předložit čtenáři v autentické podobě to, co bylo ve skutečnosti řečeno, dnešní čtenář se tak dostává do pozice dobového svědka, který má ovšem navíc tu podstatnou výhodu, že se na základě dostupných informací zakládajících se na nejnovějším stavu historického bádání, může předkládaný materiál jako nefalšovaný dokument zařadit do neoddiskutovatelných souvislostí a řečníkova tvrzení s těmito fakty porovnat“. V předmluvě je výslovně uvedeno, že „pro zpětnou usnadněnou orientaci obsahuje každá kapitola stručný heslovitý tematický přehled textovaného pojednání daného

projevu. Následuje úvod, který většinou pouze vystihuje obsah projevu ve zkrácené podobě, na tomto místě je obzvláště nutné podotknout, že se jedná vždy o souhrn projevu sestavený z pohledu řečníka a nikoli odborný rozbor či výklad textu vydavatelů knihy. Konstatování uvedená v textu jsou pouze komprimací údajů a myšlenek, které řečník v daném projevu jmenoval a vyjádřil“. Pokud se v tomto úvodu uvádí navíc konkrétní fakt nebo konkrétní datum, číslo a podobně neuvedené v samotném projevu, pak se jedná pouze o upřesnění nesporných tvrzení a skutečností uvedených v následujícím citovaném textu. Pro celkovou přehlednost a lepší možnost orientace v textu projevu se někdy v předmluvě uvádí i okolnosti, příležitost za kterých se daný projev konal.“ Dle předmluvy „samotné texty projevů, jsou pro lepší přehlednost opatřeny mezinadpisy, které – opět ve smyslu samotného autora projevu – vyjadřují hlavní myšlenky jednotlivých úseků dané řeči“. Po předmluvě následuje stať od Dr. Josepha Goebbelse nazvaná Vůdce jako řečník, jejímž obsahem není nic jiného než velebení řečnických schopností Adolfa Hitlera a který kromě oslavování Hitlera způsobem uvedeným obsahuje rasistické antisemitistické závěry a postřehy jež jsou dávány do kontrastu s Hitlerovými schopnostmi ovládnou masy v rámci svého projevu. Následuje 18 projevů Adolfa Hitlera, které jsou vždy uvedeny heslovitým přehledem, předmluvou ke každému konkrétními projevu s jednotlivými mezititulky.

Na základě takto provedeného dokazování soud vzal za prokázané následující skutečnosti:

V první řadě z hlediska skutkových zjištění těžko mít pochyby o tom a v dané věci taková skutečnost nebyla předmětem rozporu, že došlo k vydání předmětné knihy v místě a čase již zmíněném, stejně tak soud vzal za prokázaný konkrétní podíl a rozdělení rolí či snad úloh při vydání knihy samotné. Z hlediska prokázaných skutečností rovněž samotný obsah knihy zjevně nemůže činit problém, kniha je skutečně tvořena ze tří částí, jak shora uvedeno, včetně jednotlivých předmluv (úvodů) a takzvaných mezititulků. Co se týče obsahu knihy a zde má soud na mysli jednotlivé projevy Adolfa Hitlera, tak ty zcela jasně obsahují myšlenky, principy nacionálního socialismu, jde o projevy, které vznikly v konkrétní době, většinou ke konkrétní příležitosti. Trestní odpovědnost obžalovaných dle obžaloby zakládá překlad do českého jazyka a vydání konkrétních Hitlerových projevů, ale zejména obsah jednotlivých komentářů ke každému z projevů s mezititulky, které měly vyznívat jako souhlas s obsahem projevů „mající formu jakéhosi vysvětlení správnosti tehdejších názorů Adolfa Hitler, či prokázání pravdivosti jeho tehdejších tvrzení, kdy je tak v rámci zmíněných komentářů tvrzeno...“, když v tomto bodě obžaloba podává výčet částí, pasáží z jednotlivých předmluv, které mají vyznívat shora popsaným způsobem. V tomto směru by soud musel vzít za bezpečně prokázané, že by předmluvy z obsahované hlediska měly být psány způsobem, který by vylučoval možnost pochopit tyto předmluvy jinak než jako autorské dílo obžalovaného Stanislava Beera. Jinými slovy, že myšlenky a názory zde obsažené nejsou názory Adolfa Hitlera, ale obžalovaného Stanislava Beera. Dle názoru soudu se dané prokázat nepodařilo a to z následujících důvodů:

V první řadě soud odkazuje na předmluvu ke knize, ve které je kromě jiného uvedeno, jakým způsobem a z jakých důvodů jsou vůbec jednotlivé úvodní pasáže, ke každému z konkrétních projevů jsou sepsány, je zde výslovně zmíněna skutečnost, upozornění, že není úkolem knihy analyzovat, přezkoumávat Hitlerovy projevy či s nimi jakkoli polemizovat a v tomto smyslu kniha upozorňuje, že je zde upuštěno od hodnocení samotného obsahu projevů Adolfa Hitlera s tím, že každý čtenář na základě dostupných informací může konfrontovat obsah těchto projevů, obsah tvrzení Adolfa Hitlera s neoddiskutovatelnými historickými fakty a reáliemi, ke kterým má přístup či jsou v podstatě obecně známé. Rovněž je vysvětlen důvod existence

stručného heslovitého přehledu před každým z projevů a takzvaných mezititulků, v knize přímo zmíněno „tematických přehledů textového pojednání daného projevu“. Budoucímu čtenáři je sděleno, že úvod vystihuje obsah projevů ve zkrácené podobě, a to vždy sestavený z „pohledu řečníka“ což neznamená v daném případě nic jiného než z úhlu pohledu Adolfa Hitlera. Sám znalec neviděl v obsahu předmluvy nic co by propagovalo nacismus, neonacismus na rozdíl od jednotlivých úvodů. Lze konstatovat, že předmluva obsahuje jakýsi návod jak ke knize přistupovat, jak vnímat jednotlivé úvody ke každé z kapitol, včetně mezititulků a je rovněž evidentní, že neobsahuje nic z čeho by se dalo dovodit negativní stanovisko autora textu k projevům jako takovým. Autor zaujímá neutrální stanovisko, nijak se negativně nevymezuje, ovšem neutrální stanovisko v daném případě znamená, aspoň dle slov autora, maximální snahu o autentičnost jako takovou. Jakoby do jisté míry bylo spoléháno na rozum čtenáře, jemuž z historického pohledu a obecných znalostí musí být nutně osoba Adolfa Hitlera známa. Jak již výše uvedeno obžaloba obsahuje výčet jednotlivých pasáží, výňatků z úvodu ke konkrétním kapitolám nebo projevům, které mají vyznívat způsobem jakéhosi vysvětlení správnosti, názorů, postojů Adolfa Hitlera případně prokázání pravdivosti jeho tvrzení s tím, že čtenář takový text nebude chápat jako text Adolfa Hitlera, text vyplývající z jednotlivých projevů, ale text jehož autorem je obžalovaný, Stanislav Beer, který tímto způsobem vyjadřuje své postoje a názory v souladu s obsahem projevů. Obžaloba obsahuje celkem 13 výňatků, jež mají dokumentovat takový přístup. Samotná rozlišitelnost textu Adolfa Hitlera, jak následuje v jednotlivých projevech a autorského textu obžalovaného Stanislava Beera, tvořila podstatnou část dokazování a zejména výslech znalce. Znalec v tomto směru namítal, že běžný čtenář nemá možnost zjistit, kdo je původcem, autorem konkrétního textu, tj. zdali jde o situaci, kdy text „přetažený“ z konkrétního Hitlerova projevu je označen způsobem neumožňujícím pochyby o takové skutečnosti, nabízela by se přímá citace či vysvětlení, že jde o text Adolfa Hitlera, grafické odlišení případně další způsoby. V konečném důsledku tato situace má znamenat, že osoba která si přečte úvod k jednotlivému projevu, nabude dojmu, že věci v něm uváděné a popsané, jsou výhradně projevem názoru autora tohoto textu, tudíž obžalovaného Stanislava Beera. Po provedeném dokazování nezbývá než konstatovat, že rozlišitelnost výše uvedeným způsobem je v některých momentech poměrně nesnadná a zde soud dává za pravdu znalci, který takové rozlišení rovněž považoval za obtížné. Nicméně i přes zmíněnou obtížnou rozlišitelnost v určitých pasážích lze dle názoru soudu rozlišit mezi autorstvím a myšlenkami obžalovaného Stanislava Beera a tím co je použito a převzato ze samotných projevů. Prvý v obžalobě zmíněný komentář jež zní „*že Adolf Hitler vystupoval jako muž, který má Český národ v úctě, a Německu nemůže být vytýkáno pokud rozpadl státní útvar Československo*“ přesně zní „*Hitler zdůrazňuje, že v těchto letech nevystupoval vůči Čechům jinak nežli jako ochránce jednostranného národního zájmu, nýbrž také jako muž, který má Český národ v úctě*“ na což navazuje „*Adolf Hitler argumentuje, že Německu nemůže být vytýkáno pokud se rozpadl státní útvar Československo*“ (str. 32). Druhý komentář začíná takto „*Uplynulo pět dnů od doby, kdy Německý říšský sněm vyslechl sdělení Adolfa Hitlera, že Německá branná moc začala odstraňovat nesnesitelné poměry na východních hranicích říše atd.*“ (str. 142). Dále „*Hned v úvodu projevu Hitler rekapituloval průběh polního tažení a vyzdvihl, že dosažených výsledků by se bývalo dalo docílit i rychleji atd*“ (str. 143). Případně jsou zde odkazy a úvody typu „*Vůdce znovu analyzuje, Vůdce v tomto směru hovoří, Adolf Hitler se obrací ke svým posluchačům*“, či dovětky typu „*říká Hitler*“ v třetím případě je text navozen „*Vůdce spatřoval v neúspěšném pokusu o převrat v roce 1923, počátek rozmachu svého politického hnutí, jak to prohlásil i tento večer Bürgerbräukelleru, ale mnohokrát podobně v letech následujících.*“ (str. 191). Rovněž v dalších případech jsou zmíněné „závadové části“ uváděny způsobem, který v celkovém kontextu dost těžko umožňuje závěr, že nejde o samotný text Adolfa Hitlera, respektive myšlenky obsažené v následujících projevech, byť v některých případech zde není zcela jasná citace. Za stavu, kdy tyto texty jsou uváděny slovními obraty jako - Vůdce říká,

Hitler argumentuje, Vůdce spatřoval, Adolf Hitler se obrací k..., Vůdce hovoří, tak skutečně dle názoru soudu nemůže jít o situaci, kdy by čtenář měl dospět k závěru, že jde o text, který napsal obžalovaný Stanislav Beer a tím pádem jde o vyjádření jeho vlastních názorů a postojů. Jednotlivé předmluvy či úvody z tohoto úhlu pohledu skutečně tvoří jakýsi komprimát následujícího projevu Adolfa Hitlera, který je někdy obohacen o určité historické reálie, zejména se to týká prvního z projevů nazvaného „Odpověď Rooseveltovi“. Totéž lze vztáhnout i na předmětné mezititulky neboť i ty vzhledem k obsahu zapadají do jednotlivých projevů Adolfa Hitlera, které jsou konečně leckdy velice dlouhé. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud nemohl přisvědčit tomu, že titulky a komentáře obsažené před jednotlivými projevy Adolfa Hitlera vyznívají jako souhlas s obsahem těchto projevů a mají formu jakéhosi vysvětlení správnosti tehdejších názorů Adolfa Hitlera, či prokázání pravdivosti jeho tehdejších tvrzení.

K samotným 18 projevům, které publikace obsahuje nelze než uvést, že jde samozřejmě o texty poplatné době, je třeba si uvědomit situaci, kdy byly psány, kým byly psány a z jakého důvodu byly publikovány. V první řadě je na ně nutno nahlížet jako na historický text v souvislosti s konkrétními historickými reáliemi té doby. Nejde o texty, které by v sobě prvoplánově nesly nějakou propagandu fašistického hnutí té doby či politiky, fašistického Německa byť i v tomto případě lze nalézt jednotlivé odkazy na výše uvedené. Nicméně pokud by soud měl srovnat jednotlivé projevy například s obsahem knihy *Mein Kampf*, která byla vydána nakladatelem Zídkem, tak jde z hlediska obsahového o dva naprosto rozdílné tituly, neboť kniha *Mein Kampf* jež je označována jako „bible fašismu“ v sobě nese úvahy, vize, program, řešení, tak jak je Adolf Hitler kdysi vnímal a jak je i konečně realizoval. V daném případě jednotlivé projevy vždy konkrétně odrážejí historickou, politickou, vojenskou situaci, na kterou Adolf Hitler reaguje, vysvětluje posluchačům své kroky, důvody svých jednání, nelze než konstatovat, že se staví do role oběti Versailleského systému, Versailleské smlouvy a skutečností z ní vyplývajících. Není to on, kdo měl zájem na válce, jakoby do ní byl nějakým způsobem vmanipulován okolnostmi, které byly mimo něj.

Jednáním popsaným v obžalobě obžalovaní Pavel Kamas, Lukáš Novák a Stanislav Beer měli propagovat hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, hlásá rasovou zášť a spáchat tento čin tiskem. Vzhledem k samotnému obsahu projevů, když jde zcela zjevně o texty historického charakteru, které jak již bylo shora uvedeno, jsou zasazené do pevných historických reálií a na ty je obsahově reagováno samotnými projevy Adolfa Hitlera, je tak logické, že obsahují jeho myšlenky, myšlenky nacionálního socialismu, ovšem v jeho historické a dnes již zaniklé podobě. Za takové situace dle názoru soudu není naplněn pojmový znak hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka. Judikatura Nejvyššího soudu jednoznačně chápe pojem hnutí jako skupinu osob alespoň částečně organizovanou, byť třeba formálně neregistrovanou, směřující k potlačení práv a svobody člověka, nebo hlásající národnostně rasovou, náboženskou či třídní zášť, nebo zášť vůči jiné skupině osob. Pro naplnění znaku této skutkové podstaty je nutné, aby hnutí existovalo v době, kdy je pachatel podporoval či propagoval, a to byť v jeho modifikované podobě (například neofašistické nebo neonacistické hnutí apod.) viz R 11/2007. V daném judikátu se rovněž objevuje myšlenka, že je třeba rozlišovat „historický přístup, v rámci kterého jsou tyto myšlenky a názory hodnoceny, a to ať už se zápornými či kladnými závěry, od podpory či propagace neofašistických popřípadě neonacistických hnutí, kterých u nás i ve světě existuje větší množství“. Dle názoru soudu jde o přesně takový případ, neboť v nyní projednávané věci se jedná o originální historický text, přičemž nemá smysl polemizovat o případné kvalitě překladu, který z logiky věci sebou nese všechny atributy příznačné pro německý fašismus té doby, ovšem právě v jeho historické podobě, to znamená v podobě, která v současné době již

aktuální není a lze jej proto označit za hnutí již zaniklé. Nejde rovněž o případ nějakého přímého pozitivního hodnocení různých aspektů německého fašismu, která se v současnosti objevují, vytržené z kontextu dějinných událostí, většinou s opomíjením ceny, kterou za taková zmíněná "pozitiva" společnost v té době musela zaplatit. Vzhledem k tomu, že jde o historický text, tak těžko uvažovat o tom, že sám sebe pozitivně hodnotí a rovněž z jednotlivých úvodů ke konkrétním projevům soud vzhledem k již výše uvedeným závěrům nemohl vzít za prokázané, že by autoři něco takového měli na mysli a uváděli. Judikatura dovozuje, že za určitých okolností lze propagovat hnutí prokazatelně směřující k potlačení práv a svobod člověka, které v době jeho propagace pachatelem neexistovalo, pokud pachatel svým jednáním zamýšlel iniciovat vznik nebo obnovení takového hnutí. V tomto směru by soud musel vzít za prokázané, že v současné době existuje hnutí, které svým způsobem navazuje na fašistického hnutí v období do porážky hitlerovského Německa. Soud si velice dobře vědom skutečnosti, že byť hitlerovský nacismus je v současné době chápán jako hnutí již zaniklé, tak nachází své vyjádření a poskytuje jakousi ideologickou oporu pro řadu dalších neonacistických skupin, pro které je společná glorifikace idejí nacismu a jednotlivých fašistických představitelů z období druhé světové války, úspěchů na poli politickém, vojenském, sociálním a podobně. V průběhu dokazování nebylo zjištěno a prokázano žádné konkrétní hnutí, které by takovým způsobem navazovalo na již zaniklý hitlerovský nacismus, když je evidentní, že pro celou neonacistickou scénu je Hitlerovský fašismus v jeho historické podobě, živnou půdou a výchozím bodem. Dle názoru soudu ovšem nelze paušálně označit všechna neonacistická hnutí jako přímé pokračovatele hitlerovského nacismu, která na něj navazují, i když některé projevy s ním budou vždy neodmyslitelně spojovány, příkladem je nacistický pozdrav. V tomto smyslu by rozlišení hitlerovského již zaniklého nacismu a stávajících neonacistických hnutí totiž postrádalo smyslu, neboť by v zásadě splynuly v jedno. Nicméně v tomto bodě soud opětovně zdůrazňuje charakter knihy, jednotlivých projevů historicky zasazených a reagujících na konkrétní dějinné události a konkrétní politický vojenský stav tak, jak již bylo zmíněno. Nejde o nějaké programové vymezení, ze kterého by pro budoucnost mohly čerpat další generace neonacistů. Pokud jsou případně zmiňovány úspěchy německých vojsk, vysvětlování, že Hitler válku nechtěl, srovnávání německého sociálního státu s tehdejšími demokraciemi a všechny podobné skutečnosti, vyplývající z obsahu jednotlivých projevů, tak takové skutečnosti jsou z dějin obecně známé a nemůže jít o stav, kdy jakákoli pozitivní zmínka o hitlerovském Německu by bez dalšího mohla být vnímána a chápána jako propagace tohoto období, tohoto hnutí. Pojmovým znakem samotné propagace hnutí je jednání, kterým se pachatel snaží dané hnutí uvádět ve známost, šířit jeho ideologii mezi lidmi, a to jakýmkoli způsobem, buď přímo či nepřímo. V každém případě zde musí být dán úmysl takovým jednáním ovlivnit další osoby. Právě s odkazem na historický přístup k samotným projevům se soud domnívá, že nejde o hnutí, které nejenže v současné době existuje a tím pádem prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, ale nebylo zjištěno hnutí, které by překlenuvalo čas ve smyslu návaznosti na hitlerovský nacismus, dnes již zaniklý. Jak již uvedeno, nelze obecně paušalizovat jakékoli nacistické hnutí či skupinu v tomto směru. Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že obžalovaní nenaplnili skutkovou podstatu zločinu založení podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

Obžalovaní se rovněž měli snažit veřejně ospravedlnit nacistické genocidium a jiné zločiny nacistů ve smyslu ustanovení § 405 trestního zákoníku, tj. naplnit zákonné znaky přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia. Tím, že obžalovaní vydali jednotlivé projevy Adolfa Hitlera, tento přečin spáchat nemohli, pachatelem by mohl být autor sám, tj. Adolf Hitler. Snahy o ospravedlnění nacistického genocidia či jiných nacistických zločinů, tj. poukazování na určitou historickou situaci, nejasnosti, případně

omlouvání původních okolností jinými, pro německý nacismus či fašismus příznivějšími, soud nezjistil ani v samotných předmluvách a zde nezbývá než odkázat na skutková zjištěná týkající se úvodů k jednotlivým projevům jako takovým, jejich zaměnitelnosti a způsobilosti je vydávat za názory autora těchto úvodů a mezititulků, tj. obžalovaného Stanislava Beera. Co se týká přečinu projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobody člověka dle § 404 trestního zákoníku jehož se měla obžalovaná společnost quidimedia etc., s.r.o. dopustit tím, že veřejně projevovala sympatie k hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobody člověka, a hlásá rasovou zášť, tak v daném bodě nezbývá než odkázat na již uvedené názory soudu prvního stupně týkající se otázky existence hnutí v době, kdy pachatelé měli trestnou činnost páchat.

Ze všech těchto důvodů soud rozhodl zprošťujícím výrokem ve smyslu ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, neboť nemohl vzít za prokázané, že v žalobním návrhu označený skutek je trestným činem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Pokud se obžalovanému ukládá nepodmíněný trest odnětí svobody, má poškozený, kterému byl přiznán alespoň z části nárok na náhradu škody, možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Takovouto žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v I. stupni, tedy zdejšímu soudu (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Městský soud v Brně
dne 10. září 2014

Mgr. Martin Hrabal, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Lucie Finferová